

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC,
JOURNAL POLITIQUE, LITTÉRAIRE ET INDUSTRIEL.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ εκδίδεται τις εβδομάδας, την Πέμπτην και Κυριακήν. — Η τιμή της συνδρομής είναι 40 λεπτά κατ' έτος προληπτικώς. — Η τιμή των καταχωρήσεων θέλει είσθαι 30 λεπτά διά τόν στίχον του φύλλου, και 12 λεπτά διά τον στίχον του Παραρτήματος. — Η συνδρομή γίνεται εν Αθήναις μόν εις τόν εργαζόμενον εντός του Παρτηματου, της Γενικής Διευθύνσεως των Ταχυδρομίων Διαπεραιωτήν των Β. Εφημερίδων εις δε τας επαρχίας παρά τοις Διευθυνταίς των ταχυδρομίων, και έκτος της Ελλάδος παρά τοις Κυρίοις Έλλησιν. Προξένοις

Le COURRIER GREC paraît le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 40 c. par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres dans la feuille, et 12 dans les supplémens. — On s'abonne à Athènes, à la direction générale des postes, bureau d'expédition des journaux du gouvernement; chez les directeurs de Postes dans l'intér. et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

ΠΕΜΠΗ, 3 Οκτωβρίου 1840.

JEUDI 15 Octobre 1840.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΑΙ, 2 Οκτωβρίου 1840.

Ο Αιών έφιλοτιμήθη φαίνεται να επιστήψη τὸ δεύτερον έτος τῆς υπέρσεώς του με κολοφῶνα ἀντάξιον ὄλων τῶν προηγουμένων κατορθωμάτων του· και τῶντι, τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἄρθρον, ἡ *Ἑλλάς και τὸ δυτικόν πνεῦμα*, εἶ.αι ἐν τῶν οἰκτροτέρων ἔργων ἀφ' ὅσα ὁ πυρέττων κάλαμός του ἐγέννησέ ποτε.

Ὁ Αἰὼν ἀγωνίζεται εἰς τρεῖς στήλας και ἡμῖς φιλογραμίας ν' ἀποδείξῃ ὅτι διὰ τὸ συμφέρον τοῦ μελλοντός της, ἡ Ἑλλάς ὀφείλει να προσηλωθῇ εἰς μίαν μόνην δύναμιν τὴν ὁποίαν ἀνατολικὴν ἀποκαλεῖ και να κηρύξῃ ἑαυτὴν ἐχθρὰν τῶν συμφερόντων, ἐχθρὰν τῶν ιδεῶν τῆς δύσεως· διὰ να φθάσῃ δὲ εἰς τὴν ἀπίδειξιν τῆς ιδέας του ταύτης ἐπισωρεύει τὸσον ὑπερόγκους παραδοξολογίας, διαστρέφει εἰς τοσοῦτον τὴν ἱστορίαν και πίπτει εἰς τοιαύτας ἀντιφάσεις, ὥστε θεωροῦμεν περιττὴν τὴν λεπτομερῆ αὐτῶν ἀνασκευὴν ἥτις ἄλλως ἤθελε, ὑπερῆ πολὺ τὰ ὄρια τῆς ἐφημερίδος μας· ὅ,τι ὅμως δὲν θεωροῦμεν παντάπασι περιττὸν, ὅ,τι θεωροῦμεν χρέος μας ἀπαραίτητον ἐνώπιον τοῦ πνεύματος τοῦ ἐμπνέοντος τὴν ἐφημερίδα ταύτην εἶναι να ἐνώσωμεν τὴν κατάκρισίν μας με τὴν γενικὴν κατακραυγὴν τὴν ὁποίαν τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐκίνησεν. Καὶ τῶντι, ὁποίας κατακρίσεως ἄξιοι δὲν εἶναι τοιαῦτα διὰ τοῦ τύπου εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν προστριβόμενοι ὕβρεις! Ἀλλὰ, πρέπει να τὸ ὁμολογήσωμεν, ἔχουσι και τὸ καλὸν των τὰ τοιαῦτα παρατράγωδα τοῦ περιοδικοῦ τύπου φιλοπονήματα, διότι παρέχουσι ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην να ἀποφαίνεται σαφέστερον, συγχρόνως με τὸν ψόγον της, και τὸ ἐντελὸς ἐπὶ τοῦ ἔθνους ἀνίσχυρον τῶν τοιούτων ὑποθεμένων ἐθνικῶν δογμάτων· τοιαύτης τυγχάνοντες τῆς ἀποδοκιμασίας ὅ,τε Αἰὼν και ὅλοι ὅσοι τὸν πολεμοῦσι δι' ἀντιθέτων, ἀλλ' ἐπίσης ἀποκλειστικῶν φρονημάτων, δὲν θέλουσι τελευταῖον πεισθῆ ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα συμφέρον ἀσυγκρίτως ἰσχυρότερον ἀφ' ὅλα τὰ πολυειδῆ συμφέροντα ὅσα μονομερεῖς τινες και εὐαρίθμοι ἄνθρωποι ἀντιπροσωπεύουσι, τὸ συμφέρον τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος;

Πολλάκις τὸ εἶπομεν και με ἀπορίαν μας εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην να τὸ ἐπαναλάβωμεν και ἤδη διὰ ν' ἀποδείξωμεν εἰς τὰς δυνάμεις ἀπὸ τὴν κραταιὰν τῶν ὁποίων προστασίαν ἐτύχομεν ἐν μέρει τοῦ πλεονεκτήματος τῆς ἀνεξαρτησίας μας, ὅτι εἴμεθα ἄξιοι τῆς συνδρομῆς τὴν ὁποίαν μας ἔδωσαν, δὲν ἔχομεν εἰμὴ ἓνα μόνον ἀλάνθαστον τρόπον, τὸ να μείνωμεν ἀπράστοι εἰς πᾶσαν ἀποκλειστικὴν ἐπιβροήν ὁθενδήποτε κ' ἐν ἔρχεται· και διότι ὁ Αἰὼν ἀγωνίζεται ν' ἀνατρέψῃ τὴν σωτήριον ταύτην ἀρχὴν, διότι θέλει να εἰσῆ στοιχεῖα ἐχθρας και πολέμου μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος και ἐνός μέρους τῆς Εὐρώπης διὰ να τὴν ὑποβάλλῃ εἰς τὸ ἕτερον μέρος, διὰ τοῦτο μάλιστα θεωροῦμεν ὅτι πλείους ἀποδοκιμασίας ἄξιον τὸ ἄρθρ. τοῦ Αἰῶνος.

Παρῆλθον οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι καθ' οὓς ἡ Ἑλλάς παλαύσα κατὰ δυνάμειν ὕλικῶν ἀνωτέρων τῶν ἐθνικῶν της εἶχε χρεῖαν τῆς μεσολαβήσεως ξένης δυνάμειος και ἠναγκάζετο να κάμῃ εἰς αὐτὴν ἀφειάτους παραχωρήσεις· ἤδη ἠθέλωμεν παραγωνοῖσαι αὐτὴν τῆς Εὐρώπης τὴν διαβασιν και αὐτοῦς τοὺς σκοποῦς, ἂν ἀνεκλιθόμεν τὴν μνήμην τῶν δυσκόλων ἐκεῖνων περιστάσεων τὰς ὁποίας ἐπεραῖωσεν ἡ συνένωσις τῶν τριῶν μεγάλων δυνάμειων και ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς ἀνεξαρτητου μοναρχίας της ὁποίας ἡ παρουσία καθιέρωσεν ἐς αἰὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου. Ἐκτοτε ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις πρέπει να θεωρητῆ ὡς τετελεσμένη και πᾶσα ἀπόπειρα τείνουσα εἰς τὸ να ὑποβάλλῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἐπιβροήν ὁποιασδήποτε ἐξωτερικῆς δυνάμειος πρέπει να στυγματίζεται δημοσίᾳ ὡς παραγωνοῖσις τῶν μεγάλων τῶς ἐπαναστάσεώς μας σκοπῶν, ὡς ὕβρις γε-

INTERIEUR.

ATHENES, le 14 Octobre 1840

S'il est un fait déplorable dans la façon de penser de ceux qui ont en Grèce la prétention d'influencer l'opinion publique, c'est assurément l'obstination, intéressée sans doute, avec laquelle ils manifestent de tems en tems des idées pareilles à celles dont le Siècle vient de remplir son n° 200.

— Cette feuille prétend que les intérêts d'avenir de la Grèce lui imposent de se ranger à la suite d'une puissance qu'elle qualifie d'Orientale, et de se déclarer ouvertement rétive et hostile aux idées et aux intérêts de l'occident; et, se basant sur cette proposition, elle entasse dans les dimensions d'un discours politique, des assertions tellement paradoxales qu'en vérité nous nous croyons parfaitement dispensés du devoir de les examiner en détail. Mais, en présence de l'esprit qui inspire ce journal en cette occasion, nous ne pouvons que joindre l'expression de notre mécontentement au blâme, universel dont il est l'objet. En effet il n'est point de paroles trop sévères pour la condamnation de ces doctrines qui, prêchées par la presse, sont une sanglante injure faite à la dignité nationale.

Nous voyons toutefois avec satisfaction que ces imprudentes sorties de la presse périodique ne servent en définitive qu'à fournir à l'opinion publique l'occasion de se prononcer avec plus de netteté, et que les intérêts qui inspirent ces doctrines, dérisoirement appelées nationales, ne provoquent dans le pays que l'indifférence la plus complète ou la réprobation la plus absolue. A ces signes éloquens le Siècle, et ceux qui croient ne pouvoir le combattre que par des idées de même nature dans une direction différente, doivent reconnaître qu'il existe en Grèce un intérêt incomparablement plus influent que tous ceux dont ils exploitent les divers aspects: l'intérêt de la nationalité hellénique.

— Nous l'avons souvent répété, et c'est avec étonnement que nous nous voyons dans l'obligation de le dire encore, il n'est, pour les grecs, qu'un seul moyen infaillible de manifester aux puissances, à la protection desquelles ils doivent une partie de leur situation actuelle, qu'ils étaient réellement dignes de l'appui qu'ils en ont reçu: c'est de demeurer également inabordable aux tentatives d'influence exclusive qui peuvent avoir lieu, soit d'un côté, soit d'un autre, et à ce point de vue nous ne saurions trop rigoureusement condamner la pensée du Siècle qui ne tend qu'à mettre la Grèce en état d'hostilité ouverte avec une partie de l'Europe, en la subalternisant d'ailleurs complètement aux volontés de l'autre.

— Le tems est passé où, luttant contre des forces matérielles supérieures aux siennes, la Grèce eut besoin de l'intervention d'une force étrangère, et dut, pour l'obtenir, lui faire d'inévitables concessions; c'est méconnaître l'oeuvre de l'Europe elle même, que réveiller le souvenir de ces circonstances difficiles, dont la série a été close par l'accord des puissances, et par l'installation de la monarchie indépendante dont la présence consacra pour jamais l'existence du royaume hellénique. De-

νομένη εις την μνήμην των άειμνήστων θεμελιωτών και αγωνιστών της ανεξαρτησίας μας, ως προσβολή κραυγάζουσα κατά των αρχών επ' ών έδρεύουσι ενι λόγω ως δείγμα της κακίστης διαθέσεως προς τε την αξιοπρέπειαν του θρόνου και την ευημερίαν της πατρίδος.

Έξουν άναμφιβίλως εις τινας άσήμους ανθρώπους να καταναλίσκωσι τον καιρόντων περι την εκθεσιν ιδεών επι τοιούτων άντεθικών όσον αι παρά του Αιώνος ήδη δημοσιευθεΐσαι, έξεστιν αυτοίς ώφελουμένοι από την ευεργετικήν ελευθερίαν την όποιαν αι θεσμοθεσίαι μας αναγνωρίζουσι, να τεκταίνωσι φρονήματα και ιδέας εις τας όποιας κατ' ευτυχίαν μένει βωβή ή της πατρίδος ήχώ. Τα ιερώτερα επι της γής δύνανται να γίνωσι καταχρήσεως άντικείμενον, ανάγκη όθεν να έχωμεν ύπομονήν απέναντι των παρεκτροπών τουτίαν του περιοδικού τύπου, έλπίζοντες ότι θέλει ανατείλει ήμέρα καθ' ήν οι περιβεβλημένοι το ιερόν του δημοσιογράφου αξίωμα θέλου κατανοήσει και την αληθή αυτών έντολήν και τά άπαραίτητα καθήκοντα.—'Αλλ' από τουδε ύπομιμνήσκωμεν εις εκείνους όσοι μεταχειρίζονται τον τύπον ως βιομηχανίαν, από τουδε τους ύπομιμνήσκωμεν, ότι ύπάρχουν εις όλας τας κοινωνίας; αρχαι τας όποιας ουδενι δέδοται να βεβηλώση άποινι, ότι οι κινδυνεύσαντες τον ένδοξον κίνδυνον του 1821 σκοπόν δεν είχον να κατατήσωσι την Ελλάδα δούλην του ένός ή του άλλου, ότι ελευθερία; πρό πάντων έδίψησαν, ότι αυτή έθέριε τας ψυχάς των μυριάδων εκείνων όσοι προσεφέρθησαν σφάγια επι δεκαετίαν όλόκληρον και ότι ή Ελληνική επανάστασις, δεν ήθελεν ουδέποτε βεβαίως γεννήσει ούτε Βότσαρην, ούτε Καραϊσκάκην, ούτε Μικούλην, ούτε μυρίου; άλλους πρωταγωνιστάς άνίσως ήδύναντο αι γενναίαι εκείναι ψυχαί να φαντασθώσι ότι ή θρησκευτική και πολιτική ανεξαρτησία δια την όποιαν εκένωσαν τους θησαυρούς των φλεβών των ήθελε ποτε εκτεθι εις δουλικήν δημοπρασίαν από βαναύσους εφημεριδογράφους!

Ο Φίλος του Λαού βεβαιώνει ότι ή Κυβέρνησις επέτρεψεν εις τους φαρμακοπόλας την πώλησιν δηλητηρίων των όποιων έμελλε να γενη χρίσις κατά των ληστών.— Έλάθωμεν ήδη άφορμήν να ψεύσωμεν άλλοτε την άγγελίαν ταύτην υπό του Αιώνος δοθεΐσαν και με άπορίαν μας εύρισκόμεθα αυθις εις την ανάγκην να επαναλάβωμεν ότι είναι ψευδέστατον ότι ή Κυβέρνησις επέτρεψε ποτε τοιαύτα μέτρα και ότι δεν ύπάρχει καμία διαταγή επίσημος ή μη επίσημος δυναμένη να στηρίξη τους λόγους του Φίλου του Λαού και του Αιώνος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Η ΑΘΗΝΑ.

Ο 754 αυτης αριθμός διδαι πρώτον τας δια του προτελευταίου άτμοκινήτου ελθούσας εξ Ευρώπης ειδήσεις και πραγματεύεται επιστα περι της ένώπιον των ισχάτων εν Αθήναις έδρευσάντων κακοουργοδικών συζητηθείσης δίκης δημοσίου τινος ύπολήλου επι καταχρήσεσι κατηγορηθέντος.

Ο ΑΙΩΝ.

Μετά το άρθρ. περι ου άνωτέρω επραγματεύθημεν, ο 200 αυτου αριθμ. δεν περιέχει άλλο ειμή άσήμαντά τινα νέα, εις τα όποια οι έχοντες την ύπομονήν να αναγνώσωσιν εύρίσκουν έσπαρμένα που και που τας συνήθεις της εφημερίδος ταύτης φωνασκίας κατά της Κυβερνήσεως και των ανθρώπων τους όποιους εξελέξατο ως μόνιμον των προσβολών της σκοπόν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Η εφημερίς αυτη επληροφόρηθη ότι Βαυαροι ύπερ τους 300 εφθάσαν εις Ναύπλιον, όπου το δημόσιον ταμειον τους ένέδυσεν από κεφαλής μέχρι ποδών, τους έβρεψε, τους επροικοδότησε, τους επρομήθευσε χρήματα τους . . . τους . . . και ιδού ο παλαιός μας φίλος Κ. Α. . . . όστις άλλοτε ποτε, επροικοδοτεί τον Αιώνα με τα άρθρα του και ήδη τρέφει τον Φίλον του Λαού, ιδού αυτος όργισμένος ειλικρινέστατα και παραφερόμενος, χωρίς να έννοη ότι άστειός τις ήθέλησε να παύξη με την εύπιστίαν του.

Έπειτα, επειδή ο Ελληνικός Ταχυδρόμος επαρατήρησε συμφώνως με τον Φίλον του Λαού ότι τρώντι ο λαός ασχολείται ήδη μάλλον εις πράγματα θετικής ωφελείας και χρησιμότητος παρά εις την φαντασιώδη εφημεριδογραφικήν φιλολογίαν, ο αυτος Κ. Α. όργίζεται δια τουτο και ή μεν όργη του ήθελεν εισθαι άνεκτή άφου ο θεός όργισεν επόησε τον άνθρωπον, αλλά το δεινόν είναι ότι εν μέσφ του πυρός της άρθροπλοκίας του, λησμονεί ότι όσα βέλη εκτοξεύει κατά του Ελληνικού Ταχυδρόμου του όποιου παραμορφώνει τό τε ρήμα και γράμμα, πρέπει να όρθώσι κατά του Φίλου του Λαού όστις εξεστόμησε πρώτος την παρατήρησιν την παρ' ήμων απλώς επαναληφθεΐσαν ως όρθήν, ότι εκείνος έθεώρησεν ότι εις την όποιαν εύρίσκειται θέσιν πᾶσα αλήθεια δεν πρέπει να προφέρεται; αλλά τα τιαυτα είναι λάθη συγγνωστά εις τον ένθουσιισμόν όστις αναγκαίως πρέπει να κατέχη τους δαιμονίους συντάκτας του Φίλου του Λαού.

Ο Κ. Α. . . . δεν άμελει να πραγματευθι και περι του καινοφανούς άντικειμένου της ελευθερίας και τυρρανίας; επειδή δε εις τας διεκδομάς τας όποιας

puis cette époque la révolution grecque doit être considérée comme accomplie: toute tendance vers le triomphe exclusif d'une influence quelconque de l'extérieur dans les affaires de l'état, doit être stigmatisée dans l'esprit public, comme un oubli du but que s'est proposée la lutte sacrée, comme une injure faite à la mémoire des fondateurs et des défenseurs de notre indépendance, comme une attaque ouverte aux principes qui servent de base aux institutions nationales, en un mot, comme le résultat d'une malveillance flagrante, envers la dignité du trône et la prospérité du pays.

Permis sans doute à quelques hommes, de consacrer leur insignifiance à des idées aussi anti-nationales que celles dont le Siècle vient de nous offrir un exemple; permis à quelques individus de profiter des latitudes de la libre pensée, que consacre notre législation, pour donner le jour à des opinions qui heureusement sont sans écho dans le pays: on prend patience devant les produits actuels de la presse périodique, en songeant qu'il n'est point de choses si sacrées dont l'erreur ou la malveillance ne puissent abuser, et dans l'espoir qu'un jour viendra où ceux qui revêtiront le sacerdoce de la presse périodique, en comprendront la véritable mission et les indispensables devoirs.— Mais, dès aujourd'hui, il est bon que ceux qui se servent de la presse comme d'une industrie, se souviennent qu'il est dans toutes les sociétés, des principes que nul ne saurait impunément profaner. Il est bon que chacun, par exemple, se souviennne que la pensée qui engendra la glorieuse entreprise de 1821, n'était point de créer en Grèce le satellite d'une puissance ou d'une autre;— c'était une généreuse pensée, de liberté qui comptait surtout sur sa propre chaleur et sur le retentissement qu'elle trouvait dans les âmes de tous les hellènes; la révolution grecque, croyons-le avec orgueil, n'aurait jamais engendré ni Botsari, ni Caraiskaki, ni Miaoulis, ni Veikos, ni Germanos, ni Négri, ni Mavromichalis, si alors on avait pu croire que cette indépendance religieuse et politique, pour laquelle se versait un sang héroïque, serait un jour exposée au marché des esclaves, par d'obscurs fabricans de gazettes.

L'Ami du Peuple affirme que le gouvernement a délivré aux pharmaciens l'autorisation de vendre des substances délétères devant être employées contre les bandits.— Nous avons déjà démenti cette assertion, précédemment articulée par le Siècle, et nous sommes surpris de nous trouver dans l'obligation de répéter ici, qu'il est de toute fausseté qu'on ait jamais songé à autoriser de semblables procédés, et qu'il n'existe aucun ordre officiel ou secret du gouvernement, qui puisse légitimer les paroles du Siècle et de l'Ami du Peuple.

REVUE DES JOURNAUX.

LA MINERVE.

Son n° 754 se borne, après avoir emprunté des nouvelles d'Europe aux journaux dernièrement arrivés, à quelques réflexions sur les circonstances d'un procès jugé il y a quelques jours devant la Cour d'assises d'Athènes.— La Minerve exprime le regret de n'avoir pas vu appeler devant les tribunaux les complices qu'elle suppose au principal accusé, et en cette occasion on a lieu de s'apercevoir que la Minerve ne fait cas des formes et de la procédure consacrée, que lorsqu'elle a directement intérêt à leur observation.

LE SIÈCLE.

Après l'article dont nous avons fait ci dessus mention, le n° 200 de cette feuille ne contient guère que quelques nouvelles sans importance où se trouvent, çà et là, mêlées, les déclamations stéréotypes de cette feuille, soit contre le gouvernement, soit contre les personnes que le Siècle a choisies pour but de ses clameurs; tout cela est parfaitement ridicule.

L'AMI DU PEUPLE.

On rapporte à ce journal que plus de 300 havarais sont arrivés à Nauplie où ils ont été habillés de pied en cap, nourris, dotés, fournis d'argent, de terres etc. le tout aux frais de l'état; et, ne voyant pas qu'on s'amuse aux dépens de sa crédulité, l'honorable rédacteur A., de l'Ami du Peuple, se sent ici transporté du plus noble courroux.— Voilà comme on écrit l'histoire dans les colonnes de cette estimable feuille!

κάμει ἐν τῇ χώρᾳ τῆς φαντασίας, ὁ κοινὸς νοῦς τὸν παρεμβάλλει φυσικῶς τῷ λόγῳ προσομιματὰ τινὰ, ὁ γενναῖος κτυπεῖ κατὰ κεφαλῆς τὸν τολμητῆν ἐκείνον καὶ παρέρχεται ἤδη ἐλεύθερος εἰς τὴν φρονίαν τοῦ παραλογισμοῦ τοῦ μεθυστικῆ ἀπαράμιλλον εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐφημεριδογραφίας. — Ἀλλὰ «σεβασθῆτε τὸν ἐθνουσιασμὸν αὐτοῦ, ὅτι διὰ τῶν χειλέων του βέει ἐλευθερίας νᾶμα» (Μιγνέτου ἱστορίας Γαλλ. ἐπαναστάσεως τόμ. 6'. σελ. 235. λόγος τοῦ Γιρονδίνου Ἰσνάρδου) καὶ πρὸ πάντων φυλαχθῆτε μὴ ζητήσετε τὴν παραμικρὰν λογικὴν δόσιν ἀπὸ τοῦ λόγου του φυλαχθῆτε διότι θέλετε ὀνομασθῆ Μαροκίνο, Βάνδαλο, Ὀστρογόθο κλπ. κλπ.

Τελειόνων δὲ ὁ εὐγενὴς Κ. Α. συγκατανεύει εἰς τὸ νὰ μᾶς ζητήσει συγγνώμην διὰ τὴν ὀρμὴν τοῦ λόγου του καὶ διὰ τὰ χρηστοῦθη ἐπιθέτα μὲ τὰ ὅποια μᾶς ἐπροκίσειεν ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἂς μείνῃ ἡσυχοὺς ὁ Κ. Α. τὴν συγγνώμην μὲς τὴν ἔχει πρὸ πολλοῦ διότι δὲν ἐλησημονήσαμεν εἰσέτι τὸ εὐαγγελικὸν βῆτόν τοῦ παραγγέλλον συγγνώμην πρὸς πάντας ὅσοι οὐκ οἶδασι τί ποιοῦσι καὶ ἀκόμη βέβαια περισσότερον πρὸς ἐκείνους ὅστινες δὲν ἠξέουρουσι τί λέγουσι.

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Διὰ τὸν θάνατον τῆς Α. Β. Υ. Μαρίκς Βικτωρίας Βικτωρίας Ἀρχιδουκίσσης τῆς Αὐστρίας, Δουκίσσης τῆς Μοδῆνης κλπ. διετάχθη ἐκταχήμερον αὐλικὸν πένθος ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς 4 (16) Ὀκτωβρίου.

— Τὴν 4 μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 27 πρὸς τὴν 28 τ. μ. τρεῖς ἐλαχοποιμένες φέροντες μαχαίρας, ἐκ τοῦ χωρίου Ἀγίας Μαρίνης τῆς Λεθαδίας, μεταβάλλουσιν εἰς τινὰ στάσην τῆς ἐπαρχίας Λοκρίδος ἐπλήρωσαν θανάτου τὸν ποιμένα Ι. Γ. Παφλά.

— Εἰς τὴν δῆμον Μαραθίας τῆς Διοικήσεως Ἀκαρνανικῆς εὗρηθη τις φονεμένος καὶ ἐξετασθέντος τοῦ πράγματος ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ φονεὺς ἴπτο ζωοκλέπτης καὶ ὅτι ἀπελθὼν μετ' ἐνὸς ὁπαδοῦ του εἰς ποιμνὴν τινὴ συνελήθη ἀπὸ τὸν ποιμένα ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας καίτοι ἔνοπλος, δὲν ἐδυνήθη νὰ διαφύγῃ· ὁ δὲ ὁπαδὸς του πρὸβολήσας κατὰ τοῦ ποιμένου ἐφόνευσεν αὐτὸν (τὸν σύντροφόν του) τραπείσ συγχρόνως εἰς φυγὴν.

— Εἰς τὰς 22 π. μ. δημότης τις τοῦ δήμου Σιτανῆς, Διοικήσεως Μαντινείας, ἐρχόμενος εἰς Σπάρτην φέρων μετ' ἑαυτοῦ καὶ τρεῖς ἡλιόλους ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν Οἰνοῦντα τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα εἶχον ἐπιπολάσει ἐκ τῶν συμβαστῶν βροχῶν.

— Αἱ ἐνὴμικαὶ ἀσθένειαι εἰς Λακεδαίμονα ἐμετριάσθησαν ἤδη καὶ οἱ θάνατοι ἐπαύσαν νὰ συμβαίνουν.

— Ὁ Νικόλαος Ἀθανασόπουλος, ἐνοικιαστὴς τοῦ χωρίου τῆς Διοικήσεως Κορινθίας, ἐφονεύθη τὴν 24 π. μ. διὰ πυροβόλου ἐρύνης δὲ γενομένης ἀνεκαλύφθη ὅτι οἱ φονεῦσαντες αὐτὸν ἦσαν πέντε κάτοικοι τοῦ χωρίου Σκουπκ διὰ τὰς ὁποίας ὡς ἐνοικιαστῆς ἔκαμιν εἰς αὐτοὺς καταπίσεις. Οἱ αὐτοῦργοι τοῦ φόνου παρεπέμφθησαν εἰς τὸ δικαστήριον.

— Ἐπτὰ νέοι Κορίνθιοι ἐξῆλθον εἰς κυνήγιον καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν εὗρέθη φονεμένος. Αὐτοψία δὲ γενομένης εὗρέθη ὅτι τὸ προξενήσαν τὸν θάνατον τραῦμα ἐπεφέρθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐξ ἀπειρίας ἴσως διότι δὲν ὑπερέβαιναν τὴν ἡλικίαν τὴν 18 ἐτῶν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

Ἀλεξάνδρεια, 27 Σεπτεμβρίου 1840.

Ὡς ἐκ τῶν εἰρηνικῶν διαβεβαιώσεων τοῦ προξένου τῆς Αὐστρίας καὶ τοῦ ναυάρχου Στοπφόρδου, εἶχαμεν ἐλπίδας ὅτι αἱ ἐγροπραξίαι θέλουσι ἀναβληθῆ μέχρι τοῦ προσεχοῦς ἔαρος καὶ ὅτι κατὰ τὸ παρὴν δὲν ἔργον νὰ φοβηθῶμεν εἰμὴ τὸν στρατιωτικὸν ἀποκλεισμόν. Ἀλλ' ἰδοὺ αἰφνης μανθάνομεν τὰ συμβάντα κατὰ τὴν Συρίαν καὶ τὴν αὐτῆ ἀπόβασιν τῶν συμμάχων· αὐτὴ ἡ Ἀλεξάνδρεια κινδυνεύει τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων.

Ἐνῶ δὲ εἴμεθα εἰσέτι προσηλωμένοι εἰς τὰ κατὰ τὴν Βηρυτὸν γενόμενα, ἔφθασεν εἰς τὸν λιμένα μὲς τὸ ἀτμοκίνητον ὁ Φερδινάνδος· ἐμείναμεν ἐν ἀγνίᾳ τῶν ὁποίων ἔφερον εἰδήσεων μέχρι τῆς ἐπιούσης ὅτε οἱ ΚΚ. πρόξενον συγκαλέσαντες τοὺς ὑπάρχοντες τῶν ἀνήγγελοι αὐτοῖς ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας ἀπερασπίασθαι καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῆ μετὰ τὴν μεγίστην αὐστηρότητα, τοὺς πρότρεψαν ἐπομένως νὰ ἀνχωρήσωσι καὶ τοὺς ἐπρόσθεσαν ὅτι τὸ καθ' ἑαυτοὺς παύσουσιν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας πᾶσαν μετὰ τοῦ Πασᾶν σγέσιν. Καὶ τῶντοι αἱ σημαῖαι κατεβιβάσθησαν καὶ μολοντί οἱ πρόξενον δὲν ἐμελλον ν' ἀνχωρήσωσιν εἰμὴ περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης ἀνεχώρησαν αὐθημερὸν περὶ τὴν τρίτην.

Ἡ Κυβέρνησις ἐμπόδισε πᾶσαν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς πόλεως καὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ λιμένος ἀγκυροβολημένων συμμάχικων πλοίων· οἱ Μελιτινοὶ διετάχθησαν ἐπίσης νὰ μὴ μεταχειρίζονται πλέον τὰς λέμβους των, τὸ δὲ προξενεῖον τοὺς ἐπρομήθευσε τὰ μέσα τῆς ἀποδημίας· Ἀγγλικά ἀτμοκίνητα διαδέχονται ἐν τῷ ἄλλο, σχεδὸν καθ' ἑκάστην, ἐρχόμενα ἀπὸ Συρίας ἢ ἀπὸ Μελίτης· τὸ ἀπὸ τῆς νήσου ταύτης τελευταῖον ἔλθον ἐβόασε τὴν 24 καὶ παράυτα παρέδωκε τὰ ἔγγραφα του εἰς ἄλλο ἀτμοκίνητον, τὸ ὅποιον μετὰ δύο ὥρας ἀνεχώρησε διὰ Συρίαν.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ΚΚ. πρόξενον, οἱ ὑπάρχοντες τῶν ἀναγκάσθησαν νὰ ζητήσωσι τὰς προστασίας τῶν ἄλλων· ὁ Κ. Δ' Ἀναστάσης, πρόξενος τῆς Σουηδίας

Le Courier Grec ayant remarqué, d'après l'Ami du Peuple qu'effectivement le peuple grec s'occupait beaucoup plus de choses positives et d'utilités réelles que de la littérature fantastique de la presse, l'honorable rédacteur A. de l'Ami du Peuple se croit obligé à un nouvel accès d'emportement, et s'y livre avec toutes les grâces imaginables. Seulement dans le feu de la composition il ne s'appesçoit pas qu'il adresse, au Courier Grec, dont il dénature les paroles et les pensées, ce qu'il devrait diriger contre l'Ami du Peuple lui-même qui a fait le premier la remarque que nous n'avons que maintenue dans son intégrité et dans ce quelle a de vrai, lorsqu'il a plu à l'Ami du Peuple de s'apercevoir que dans sa position toute vérité n'est pas bonne à dire. — Mais ce sont là de légères erreurs qu'il faut bien pardonner au delire qui doit, et c'est de rigueur, dominer un rédacteur de l'Ami du Peuple en travail de creation.

L'honorable rédacteur A de l'Ami du Peuple arrive nécessairement à parler de liberté et de tyrannie: ici il ne manque pas de traiter le sens commun en vraie denrée de pacotille, indigne d'embarasser ses sublimes inspirations, et bâta la campagne avec une intrépidité sans égale dans les fastes du journalisme; « respectez son enthousiasme. » c'est celui de la liberté, et gardez-vous bien surtout d'en exiger la moindre logique. — Vous vous feriez traiter de maroquin, de vandale, d'ostrogoth, et de mille autres différentes choses.

En terminant sa tirade, qui démontre victorieusement que l'honorable rédacteur A. de l'Ami du Peuple est doué d'une fort longue haleine, ce qui n'est pas un mince avantage dans le tems où nous vivons, il veut bien, remarquez l'ironique facétie, nous demander pardon de son allure, et nous prier de ne point nous fâcher des épithètes dont il s'est cru en devoir de nous gratifier. L'honorable rédacteur est trop bon en vérité: nous ne nous fâchons jamais, car les émotions vives sont d'une fâcheuse influence sur la digestion; et puis, en conscience, peut-on se fâcher d'avoir été appelé maroquin par un A...? il faudrait n'avoir pas lu son Lafontaine.

Le rédacteur A. de l'Ami du Peuple ayant à peu près defrayé tout le n° 76 de cette feuille, nous n'avons rien de plus à en dire.

FAITS DIVERS.

Un deuil de huit jours sera revêtu à la Cour à partir de vendredi prochain, 4/16 octobre, à l'occasion de la mort de S. A. R. Marie-Béatrice-victoire, Archiduchesse d'Autriche, Duchesse de Modène etc.

Le 27 de ce mois trois bergers valaques se rendirent armés à une bergerie de la province de Locride et y assaillirent le propriétaire qu'ils laissèrent dangereusement blessé.

— En Acarnanie, un individu habitant de la commune de Marathéa en Acarnanie a été tué par un berger au moment où il tentait de lui enlever quelques bestiaux.

— Un habitant de la commune de Sitanés en Mantinée, se rendant à Sparte conduisant quelques malets, se noya dernièrement dans un torrent gonflé par les pluies qu'il essayait de traverser à gué.

— Les maladies épidémiques qui s'étaient manifestées à Lacédémone se sont considérablement affaiblies, et l'on annonce que la mortalité a déjà complètement disparu.

NOUVELLES EXTERIEURES.

EGYPTE.

Alexandrie, 27 septembre. — D'après les assurances pacifiques du consul d'Autriche et de l'amiral Stopford, on s'était flatté de l'espérance que les hostilités seraient retardées jusqu'au printemps prochain, et qu'un blocus militaire serait pour le moment tout ce que nous aurions à redouter. Mais voilà que tout à coup on apprend les événements de la Syrie et le débarquement des alliés dans cette province. Alexandrie elle-même est sur le point de devenir le théâtre d'une commotion des plus sanglantes.

Nous étions ici sous l'effet des nouvelles de Bairout, lorsque le bateau à vapeur le Ferdinand mouilla dans le port. Sa mission fut ignorée jusqu'au lendemain matin, que MM. les consuls convoquèrent leurs nationaux pour leur annoncer que le blocus de l'Egypte et de la Syrie était arrêté et allait être pratiqué dans toute sa rigueur; qu'ils les engageaient à partir, et que quant à eux, dès ce jour, ils essaient toute communication avec le pacha. En effet les pavillons furent amenés, les armes enlevées, et bien que MM. les consuls ne dussent s'embarquer que le lendemain à trois heures.

Le gouvernement vient de défendre toute communication entre la terre et les vaisseaux en station mouillés hors du port. Les Maltais ont aussi reçu l'ordre de ne plus mettre leurs barques à l'eau. Le consulat a mis à leur disposition des moyens de transport pour quitter l'Egypte. Les bateaux à vapeur anglais, se succèdent avec rapidité. Il ne se passe presque pas de jour, sans qu'il en arrive de la Syrie ou de Malte. Le dernier venu de cette île est arrivé le 24, il a aussitôt remis ses dépêches à un autre pyroscaphe qui est parti deux heures après pour rejoindre l'amiral Stopford.

L'armement de la place d'Alexandrie est de 1,756 canons, outre les forts, et de

εδέχθη την διεύθυνσιν των προξενείων της Πρωσίας και Ρωσίας ή του προξενείου της Μ. Βρετανίας εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν τῆς Ὀλλανδίας προξένον· ἀλλ' οἱ Ἄγγλοι ἔμποροι συνελθόντες εἰς τοῦ συνταγματάρχου Ὁδγης (τοῦ Ἄγγλου προξένου) πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπεποιήθησαν πᾶσαν ξένην προστασίαν καὶ ἀπεφάσισαν ὅτι θέλουν διορίσει ἕνα μεταξὺ των διὰ τὴν ἐκπληρῆσιν τὰ τοῦ προξένου ἔργα· ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἀυστριακοῦ προξενείου διευθύνει τὸ γενικὸν προξενεῖον τῆς δυνάμεως ταύτης· θέλει δὲ ἀναθέσει τὴν διεύθυνσιν του, ἂν ἡ Κυβέρνησις δὲν θελήσει νὰ τὸν ἀναγνωρίσει, εἰς τὸν πρόξενον τῆς Τοσκάνης.

Οἱ πρόξενοι τῆς Σαρδινίας καὶ Τοσκάνης συνεκάλεσαν χθὲς τοὺς ὑπάρχους των διὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλωσι τὰ περὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ νὰ τοὺς προτρέψουν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια· ὁ Κ. Ρωσσέτης διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Τοσκανῶν ἐκείνων ὅσοι δὲν δύνανται τυχόν νὰ καταβάλλωσι τὰ ἔξοδα τῆς ἐπανόδου των, ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν των δύο ἴδια τοῦ ἐμπορικοῦ πλοῖα. Τεταύτη διαγωγή εἶναι βεβαίως ἀξία παντὸς ἐπαίνου.

Ὁ Μεχμέτ Ἄλῆς ἀντεκατέστησεν ὅλους τοὺς Ὀθωμανοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου δι' ἀξιωματικῶν Ἀράβων· εἴκοσι ἐκ τῶν πρώτων ἀνεχώρησαν ἤδη διὰ Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τοῦ ἀτμοκινήτου Ὁ Φερδινάνδος· ἐπὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου δὲν ἔμεινον εἰμὴ οἱ Βεδίτες καὶ οἱ Πασάδες οἵτινες ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς των βαρῆς ὑποπτοὶ γενόμενοι δὲν τολμοῦν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν των.

Καθεκάστην τὰ διάφορα ἐμπορικὰ πλοῖα τοῦ λιμένος μας ἀναχωροῦσι μεταφέροντα πλῆθος ἀποδημοῦσιν οικογενειῶν. Ὁ Λεωνίδας ἔχει ἀπείρους ἐπιβάτας. Στοιγμὴ δὲν παρέρχεται καθ' ἣν νὰ μὴ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὰ ἐνδότερα Εὐρωπαῖοι ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν πατρίδα των.

Ὁ Μεχμέτ Ἄλῆς κατοικεῖ ἤδη ὀριστικῶς εἰς τὸν κήπον τοῦ Μουχαρέμ Βέη ὅπου μεταφέρθησαν καὶ ὅλα τὰ γραφεῖα καὶ ὅλα τὰ ὑπουργεῖα· ὁ Πασᾶς σκοπεύει νὰ μείνῃ αὐτόθι ἐπὶ τινα χρόνον διὰ νὰ ἦναι ἐν σκέπει τῶν ἐχθρικών πυροβολῶν καὶ διὰ νὰ μὴ εὐρεθῆ κλεισμένος εἰς τὸ φρούριον, ἐν ὧρα κινδύνου· ἔχει δὲ καθεκάστην συνεντεύξεις μετὰ τοῦ Κ. Κοχελέτου διατελοῦντος ἤδη μετ' αὐτοῦ εἰς φιλικωτάτας σχέσεις.

Ὁ Ἄγγλος πρόξενος ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Πασᾶ τὴν ἀσφαλῆ μετακόμισιν τῶν ἐγγράφων τῆς Ἰνδικῆς καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Μεχμέτ Ἄλῆς ἀπεποιήθη τὸ ζητούμενον, ἀλλ' ἔπειτα ἀπήντησεν εἰς τὸν ἐπισκερθέντα αὐτὸν διευθυντὴν τῶν Ἀγγλικῶν ταχυδρομείων ὅτι τὸ ἐμπόριον δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τίποτε ὡς πρὸς τὰ σχέσεις του ἐπρότρεψε πρὸς τοῦτους Ἄγγλους τινὰς ἐμπόρους ἀναχωροῦντας κατ' αὐτὰς, νὰ μείνωσιν ὑποσχόμενοι αὐτοῖς πᾶσαν ἀσφάλειαν καὶ προστασίαν, ἀλλ' ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ λαοῦ εἶναι τοσοῦτος ὥστε πάντες ὅσοι δὲν ἔχουσι σπουδαιότητας λόγους νὰ μένωσιν εἰς Αἴγυπτον θεωροῦν φρόνιμον τὴν ἀποδημίαν.

Τὰ ἐκ Συρίας νέα μᾶς διακοινοῦνται ἀπὸ τὸν Πασᾶν καὶ ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ ὑποτεθῶσι πολλὰ ἀκριβῆ· ὁ Μεχμέτ Ἄλῆς δὲν κοινοποιεῖ ὡς φαίνεται εἰμὴ εἰς μόνον τὸν Κ. Κοχελέτον ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν πρωίαν τῆς 22 ἔφθασεν ἐκ Βηρυτοῦ τὸ Ἀγγλικὸν ἀτμοκίνητον Ὁ Προμηθεὺς, εἰς δύο ἡμέρας· πάραυτα συνήλθαν οἱ τέσσαρες πρόξενοι (οἵτινες δὲν εἶχον εἰσεῖσι ἀναχωρήσει διότι ἡ περὶ τούτου διαταγὴ δὲν τοῖς εἶχε φθάσει εἰμὴ τὴν ἐσπέραν τῆς 22,) ἀλλ' οὐδεὶς γινώσκει τι περὶ τῶν ὅσων ἐπραγματεύθησαν· αὐστηρότατα ἀπηγορεύθη πᾶσα μετὰ τῆς πόλεως συγκοινωνία τοῦ ἀτμοκινήτου τούτου τὸ ὅποιον εἶχε καὶ τινὰς πληγωμένους. Ὁ Σολιμάν Πασᾶς ἔγραψε τὴν 20 τὰ ἑξῆς εἰς τὸν Μεχμέτ Ἄλῆ. «Οὐδὲν καινὸν, ὁ ἐχθρὸς δὲν πυροβολεῖ πλέον τὴν Βηρυτόν.» ὁ Ἰμβράιμ Πασᾶς ἐπιτηρεῖ τὰ ἀποδοσθέντα στρατεύματα καὶ ὅλα τὰ μέρη ὅσα δύνανται νὰ προσβληθῶσι παρ' αὐτῶν. «Αὐτὴν μόνην τὴν εἰδησιν λέγει ὅτι ἔλαβεν ὁ Μεχμέτ Ἄλῆς καὶ οὐδεμίαν ἄλλην· ὁμολογεῖται δὲ εἰς τὸ καλὰτι του ὅτι ἡ πόλις τῆς Κάϊρας ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν συμμάχων μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν. — Λέγεται πρὸς τοῦτους ὅτι ὁ Ἰζζέτ Μεχμέτ Πασᾶς ὁ διορισθεὶς Πασᾶς τῆς Αἴγυπτου καὶ τῆς Πτολεμαίδος, ἔφθασεν ἤδη εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν μετ' ἐν ὄσῳ Ἀλθωνῶν. (Ἡ Μεταρρύθμισις.)

Ἀρ. πρωτ. 2514.

Ἀρ. βιβλ. καταχώρ. 510.

Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις τῶν Ταχυδρομείων

Διακηρύττει.

Κατὰ τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 23 Σεπτεμβρίου Διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Β. Γραμματείας, ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν μειοδοσίας ἡ ἐργολαβία τοῦ δι' ἔκπιν ταχυδρομείου, ἥτοι τῆς διαθεσῆσεως τῶν ταχυδρομικῶν σάκκων μετὰ τὰς ἀνταποκρίσεις καθ' ὅλον τὸ κράτος, δι' ἐν διόκληρον ἔτος ἀπὸ 1 Ἰαννουρίου 1841 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1841.

Ἡ ἐκθεσις τῶν συμφωνητῶν δύνανται νὰ θεωρηθῆ κατ' ἐκάστην εἰς τὰς συνειθημένας ἐργασίμας ὧρας ἐν τῷ γραφεῖω τῆς Γενικ. Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων καθὼς οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ζητήσωσι διασαφήσεις τινὰς δύνανται ν' ἀποταθῶσιν ἀμέσως εἰς τὸν διευθυντὴν τῶν ταχυδρομείων.

Ἡ δημοπρασία θέλει διακηρύττεσθαι τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, ἀρχομένη ἀπὸ

Ὁ ὑπευθύνος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΗΛΑΗΣ

122 obusiers, dont 72 sont placés sur les caps avancés de manière à battre la mer à 1,800 toises au-delà de la pointe du sérail.

Par suite du départ de MM. les consuls, leurs nationaux ont dû prendre de nouvelles protections. M. d'Anastasy, consul de Suède, a accepté la gérance des consuls de Prusse et de Russie. Celle du consulat de la Grande-Bretagne avait été confiée à M. le consul de Hollande; mais dans une réunion que les négocians anglais ont eu chez M. le colonel Hodges avant son départ, ils ont refusé toute protection étrangère et ont déclaré qu'ils nommeraient un d'entr'eux pour remplir les fonctions de consul. Le chancelier d'Autriche gère le consulat-général de sa nation; dans le cas où le gouvernement ne voudrait pas le reconnaître, il remettra sa gestion au consul Toscan.

Les consuls de Sardaigne et de Toscane ont rassemblé hier leurs nationaux pour les prévenir du blocus et les engager à se repatrier. M. Rossetti, pour favoriser le départ des Toscans à qui leurs moyens pécuniaires ne permettent pas de faire les frais du voyage, a mis à leur disposition deux bâtimens de sa maison de commerce pour les conduire à Livourne. Cette conduite est vraiment digne d'éloges.

Méhémet-Ali a remplacé tous les officiers turcs de la flotte ottomane par des officiers arabes. On a achevé hier de les mettre à terre, déjà une vingtaine sont partis pour Constantinople par le bateau à vapeur le Ferdinand. Il ne reste plus à bord de la flotte du Grand-Seigneur que les beys et les pachas trop gravement compromis pour oser retourner auprès de leur souverain.

Chaque jour les divers bâtimens marchands de notre port mettent à la voile avec de nombreuses familles d'emigrants.

Le Léonidas est encombré de passagers. A tout instant il arrive de l'intérieur des européens qui retournent dans leur pays.

Le jardin de Mouharem bey est décidément la résidence avouée de Méhémet-Ali. Tous les bureaux d'administration et des divers ministères y ont été transportés. Le pacha y séjournera quelque temps, étant à l'abri des bombes et des fusées, et en cas d'alerte ne voulant pas être emprisonné dans une place de guerre d'où il ne pourrait peut être plus sortir. Il a chaque jour de nombreuses conférences avec M. Cochelet, qui dans ce moment est fort bien avec lui.

Le consul anglais a sollicité du pacha une garantie pour le passage des dépêches de l'Inde. Méhémet-Ali l'a d'abord refusée. Le directeur des postes anglaises étant ensuite allé le voir, le pacha lui a répondu que le commerce n'avait rien à craindre quant à ses relations. Il a aussi voulu rétenir quelques négocians anglais qui sont sur le point de partir, en leur promettant de les faire garder de manière à leur être toute inquiétude, mais l'attitude, menaçante de la population décident tous ceux que de graves intérêts ne retiennent pas à s'éloigner de l'Egypte.

(La Réforme)

Les nouvelles que nous avons de la Syrie, sont celles données par le vice-roi, ainsi on ne sait rien de bien positif à l'égard de cette province, Méhémet-Ali paraît décidé à ne communiquer qu'à M Cochelet seul les détails qu'il reçoit.

Le 22 au matin le le bateau à vapeur anglais le Prometheus est arrivé de Béirout en deux jours. Les quatre consuls qui n'avaient pas encore quitté la ville, puisque l'ordre de leur départ n'est arrivé que le soir du 22, se sont immédiatement réunis mais on n'a rien su de ce qu'ils ont traité. Les plus grandes précautions avaient été prises pour que ce pyroscophe ne communiquât pas avec la ville. Il avait quelques blessés à son bord. Soliman pacha a écrit sous la date du 20 à Méhémet-Ali «Ben de nouveau. Les ennemis ne tirent plus sur Béirout. Ibrahim pacha surveille les troupes débarquées et les lieux où elles pourraient tenter un coup de main.» Telle est la dépêche que Méhémet-Ali prétend avoir reçu. Il n'avoue rien autre. On convient au palais que la ville de Caïra est occupée par les alliés qui s'en sont emparés après une faible résistance. On dit aussi qu'Izzet Méhémet pacha, nommé par le Grand-Seigneur au pachalik de l'Egypte et de Saint-Jean d'Acrc, est arrivé devant cette dernière place accompagné d'un corps d'Albanais. (idem)

τῆς 20 Ὀκτωβρίου καὶ τελειώουσα τὴν 22 τοῦ ἴδιου εἰς τὸ συνειθημένον διὰ τὰς δημοπρασίας μέρος, ἐμπροσθεν τοῦ φαρχακίου τοῦ Κυρίου Θ. Καβδίου ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. μέχρι τῆς 5. μ. μ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοπρασίας εἶναι τότε μόνον ὑποχρεωτικὸν ἂν ἐγκριθῆ παρὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων. Πᾶσα μετὰ τὴν δημοπρασίαν προσφορά μειοδοσίας εἶναι ἀπαράδεκτος.

Δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς τὴν δημοπρασίαν ὅσοι δὲν παρουσιάσωσιν ἀποδεικτικὸν.

α) Τοῦ ἀρμοδίου Δημάρχου καὶ Διοικητοῦ περὶ τῆς καλῆς καὶ ἀμέμπτου διαγωγῆς των.

β) Τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Β. Γραμματείας, ὅτι δὲν εἶναι χρεώστης πρὸς τὸν δημόσιον.

γ) Ἐγγυητὴν ἀξιώχρων καὶ φέροντα ἀπόδειξιν τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκον. Β. Γραμμ. ὅτι δὲν εἶναι χρεώστης πρὸς τὸν δημόσιον.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1840.

Ὁ Διευθυντὴς Γ. ΣΚΟΥΦΟΣ.

Ἱ Π α σ π ᾶ λ η ς .

Le gérant responsable JEAN A. BALI.